

dog ikke glemme, at dette jo er en Beyellov. Det er altsaa en Lov, som ogsaa Løvgift ganske vist kunne komme til at bruge, men i saa Tilfælde vil jo en Løvgift ogsaa have stor Betydning ved at faae at vide, hvad disse Udtryk betyde. Loven er skreven for Handelsverdenen, og som hørende til denne tror jeg at turde paastaa, at Udtrykt som Krasent og Remittent ere fuldkomne beretigede og fuldkommen rigtige. Dette Lovforslag er jo Resultatet af et stort, omfattende og grundigt Arbejde, et Arbejde, der er udført af Folk, der saa at sige hver især er en Kapacitet i disse Sager, og jeg skal derfor tillade mig som gammel Handelsmand at anbefale det høie Thing at stemme for, at Lovforslaget gaar videre uden Ændringer.

Justitsministeren (Melleman): Der er ganske vist ikke fremkommet meget Stof til Diskussion, men da ikke Andre have taget Ordet, og jeg dog ikke kan lade denne Sags første Behandling gaa til Ende, uden at have ytret mig, skal jeg tillade mig nogle enkelte Bemærkninger. Jeg vil først begynde med at fremhæve, hvad jo ganske vist ingen af de ærede Herrer vel sagtes undlader alligevel at betænke, nemlig dette, at forsaavidt man anser det for ønskeligt, at der efterhaanden kunde arbejdes hen til større Lighed i Lovgivning og vel endog helst fuldstændig Overensstemmelse i de forskjellige Partier af Lovgivningen, som dertil maatte egne sig, i de tre nordiske Lande, og hvis man anser en saadan Bestræbelse i den Retning som heldbringende, som den ærede første Læser efter sit Sigende gjør, vil dette være et stærkt Motiv, forekommer det mig, for de Herrer til at vedtage dette Lovforslag uforandret, saaledes som det foreligger. Det maa jo nemlig ikke glemmes, at skulde det første Forsøg, man gjør paa denne Bane, ikke lykkes, saa kunne vi sige os selv, at saa vil det for lange Tider være forbi med ethvert videre Stridt paa denne Bane. Dette Omne er valgt til at gjøre Begyndelsen med, fordi det er et af dem, hvor det vist er lettest at opnaa Overensstemmelse, fordi det dreier sig om et Forhold af en, om jeg saa maa sige, kosmopolitisk Natur, som meget lidt hænger sammen med Særegenhederne i de enkelte Landes Retsforfatning, og dertil ogsaa et Omne, hvor man vistnok allevegne vil føle Trang til ikke saameget at holde paa de nationale Giendommeligheder, hvis

der overhovedet kan være Spørgsmaal derom her, som i det Hele taget at slutte sig til den almindelige Udvikling. Naar man altsaa maa forudsætte, at det er forholdsvis lettest at opnaa et fælles Resultat paa et Gebet som dette, saa mener jeg, at der behøves ikke lang Udvikling, for at man kan indse, at dersom det nu foreliggende Forsøg ikke skulde lykkes og ikke kom i Orden, vil det for Alle, som maatte interessere sig for denne Sag, være meget nedslaaende, og saa maatte den naturlige Følge blive den, at man neppe vilde kunne tænke paa i længere Tid at stride videre. Jeg nærer ikke den Illusion, at man skulde komme saavidt, at man kunde opnaa fuldstændig Lighed paa alle Lovgivningens Omraader — det vil idetmindste være længe; thi naar man kommer ind paa de Gebeter af Lovgivningen, hvor de nationale Giendommeligheder spille en større Rolle, saaledes fortrinnsvis Arve- og Familieretten, og ogsaa tilbørlig i Formueretten, ville Banfælgighederne jo blive meget større. Men der er jo visse Gebeter af Lovgivningen, og det er jo særlig dem, som vedkomme Sø- og Handelsretten, hvor der er langt mindre Banfælgighed tilstede for at komme til Overensstemmelse mellem de tre nordiske Lande, og hvor ogsaa Nytten deraf er størst, netop fordi disse Dele af Retssystemet ere dem, som medføre hyppig Forbindelse mellem Nationerne. I den Henseende vil Enhver let se, at der er betydelig Forskjel mellem f. Ex. Familierets- og Arverets-spørgsmaal og saa Handelsretten; thi i den førstnævnte Henseende er det jo forholdsvis sjældent, at Danske ville have noget med Svenske og Norske at bestille, hvorimod det i de andre Forhold vil være meget hyppigt. Jeg tillader mig disse Bemærkninger, altsaa ikke egenlig, fordi jeg anser det for nødvendigt at fremsføre dem, jeg kan maaske snarere sige, jeg føler mig overbevist om, at det er overflødig, idet jeg ikke tvivler paa, at det er Betragtninger, som alle ærede Medlemmer hver især have gjort for sig selv. — Det blev fremhævet af den første ærede Læser, at han ansaa en saadan Samvirken mellem de tre nordiske Lande for gaunlig, forsaavidt den gik i Fremskridtets Retning. Dertil kan jeg kun svare, at deri er jeg fuldkommen enig med ham. Jeg har selv ved flere Leiligheder, hvor der har været Udgang til at diskutere den Slags Omner med Jurister fra de andre to nordiske Riger fremhævet,